

31998F0699

L 333/1

DZIENNIK URZĘDOWY WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

9.12.1998

WSPÓLNE DZIAŁANIE**z dnia 3 grudnia 1998 r.****przyjęte przez Radę na podstawie art. K.3 Traktatu o Unii Europejskiej, w sprawie prania brudnych pieniędzy, identyfikacji, wykrywania, zamrażania, zajmowania i konfiskaty narzędzi oraz zysków pochodzących z przestępstwa**

(98/699/WSiSW)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej, w szczególności jego art. K.3 ust. 2 lit. b),

uwzględniając inicjatywę Zjednoczonego Królestwa,

uwzględniając plan działania grupy wysokiego szczebla ds. przestępczości zorganizowanej zatwierdzony przez Radę Europejską na posiedzeniu w Amsterdamie w dniach 16 i 17 czerwca 1997 r., w szczególności zalecenie 26 lit. b) dotyczące środków do wzmocnienia wykrywania i zajęcia zysków pochodzących z przestępstwa,

analizując poglądy Parlamentu Europejskiego w drodze konsultacji przeprowadzonej przez Prezydencję zgodnie z art. K.6 Traktatu o Unii Europejskiej,

uwzględniając wspólne działania z dnia 5 grudnia 1997 r. ustanawiające mechanizm oceny zastosowania i wdrażania na poziomie krajowym międzynarodowych przedsięwzięć w zakresie walki ze zorganizowaną przestępczością ⁽¹⁾ oraz z dnia 19 marca 1998 r. ustanawiające program wymiany, szkoleń i współpracy dla osób odpowiedzialnych za zwalczanie przestępczości zorganizowanej (Falcone Programme) ⁽²⁾,

uwzględniając związanie się przez Państwa Członkowskie zasadami Konwencji Rady Europy z 1990 r. w sprawie prania brudnych pieniędzy, wykrywania, zajęcia i konfiskaty zysków z przestępstwa,

uwzględniając projekt wspólnego działania dotyczącego uznania jako przestępstwo karne udziału w organizacji przestępczej w Państwach Członkowskich Unii Europejskiej, w szczególności przestępstwa objęte tym wspólnym działaniem,

uwzględniając wymogi dyrektywy Rady 91/308/EWG z dnia 10 czerwca 1991 r. w sprawie uniemożliwienia korzystania z systemu finansowego w celu prania pieniędzy ⁽³⁾, oraz 40 zaleceń do walki z praniem pieniędzy sformułowanych w 1996 r. przez

Grupę Roboczą ds. Finansowych odnośnie do Prania Pieniędzy (FATF), w szczególności jej zalecenie 4,

uwzględniając wspólne działanie z dnia 17 grudnia 1996 r. dotyczące zbliżenia ustawodawstw i praktyk Państw Członkowskich Unii Europejskiej w celu zwalczania narkomanii i zapobiegania oraz zwalczania nielegalnego handlu narkotykami ⁽⁴⁾,

w trosce o wspólny cel jakim jest poprawa koordynacji między organami przestrzegania prawa,

przywołując wspólne działanie w sprawie utworzenia Europejskiej Sieci Sądowej, przyjęte przez Radę dnia 29 czerwca 1998 r. ⁽⁵⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

zdolność do zakłócania działalności przestępczej w zakresie przestępczości zorganizowanej przez skuteczniejszą współpracę między Państwami Członkowskimi w dziedzinie identyfikacji, wykrywania, zamrażania lub zajmowania i konfiskaty aktywów pochodzących z przestępstwa, ulega ciągłej poprawie;

wzajemnie zgodne praktyki czynią współpracę na szczeblu Wspólnoty europejskiej skuteczniejszą w zakresie identyfikacji, wykrywania, zamrażania lub zajmowania oraz konfiskaty nielegalnych aktywów;

zalecenie nr 16 powyżej wspomnianego planu działania dotyczącego zwalczania przestępczości zorganizowanej podkreśla potrzebę przyspieszenia procedur współpracy sądowej w sprawach związanych z przestępczością zorganizowaną, przy znaczącym zmniejszeniu opóźnienia w przekazywaniu i odpowiedziach na wnioski;

przystąpienie Państw Członkowskich do Europejskiej konwencji o pomocy prawnej w sprawach karnych z 1959 r.;

w świetle Konwencji Organizacji Narodów Zjednoczonych o zwalczaniu nielegalnego obrotu środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi z 1988 r. oraz Sesji specjalnej w sprawie narkotyków Zgromadzenia Generalnego Organizacji Narodów Zjednoczonych z 1988 r.;

⁽¹⁾ Dz.U. L 344 z 15.12.1997, str. 7.⁽²⁾ Dz.U. L 99 z 31.3.1998, str. 8.⁽³⁾ Dz.U. L 166 z 28.6.1991, str. 77.⁽⁴⁾ Dz.U. L 342 z 31.12.1996, str. 6.⁽⁵⁾ Dz.U. L 191 z 7.7.1998, str. 4.

uznając osiągnięcia seminarium z Dublina z 1996 r. w sprawie konfiskaty aktywów w określeniu przeszkód w skutecznej współpracy;

przy założeniu, że formy współpracy ustanowione w niniejszym wspólnym działaniu nie naruszają innych form dwustronnej bądź wielostronnej współpracy,

PRZYJMUJE NINIEJSZE WSPÓLNE DZIAŁANIE:

Artykuł 1

1. W celu wzmocnienia skutecznych działań przeciwko przestępczości zorganizowanej Państwa Członkowskie zapewnią, że żadne zastrzeżenia nie będą wnoszone ani podtrzymywane odnośnie do następujących artykułów Konwencji Rady Europy z 1990 r. w sprawie prania brudnych pieniędzy, wykrywania, zajmowania i konfiskaty zysków pochodzących z przestępstwa (dalej zwanej „Konwencją z 1990 r.”):

- a) artykuł 2: w zakresie, w jakim przestępstwo zagrożone jest karą pozbawienia wolności lub co do którego można orzec zastosowanie środka zabezpieczającego, którego górna granica zagrożenia jest wyższa niż jeden rok;
- b) artykuł 6: co do poważnych przestępstw. Takie przestępstwa będą w każdym przypadku obejmować przestępstwa zagrożone karą pozbawienia wolności lub co do których można wydać zarządzenie zatrzymania, którego górna granica zagrożenia jest wyższa niż jeden rok; jeżeli chodzi o państwa, których system prawny przewiduje minimalne zagrożenie dla przestępstw, będą to przestępstwa zagrożone karą pozbawienia wolności lub co do których można wydać zarządzenie zatrzymania na czas nie krótszy niż sześć miesięcy.

Litera a) nie ma wpływu na zastrzeżenia wniesione w odniesieniu do konfiskaty zysków pochodzących z przestępstw karalnych z mocy ustawodawstwa o podatkach.

2. Każde Państwo Członkowskie zapewnia, że jego ustawodawstwo i procedury dotyczące konfiskaty zysków pochodzących z przestępstwa zezwolą także na konfiskatę mienia, którego wartość odpowiada takim zyskom, zarówno w czysto krajowych postępowaniach, jak i w postępowaniach wszczętych na żądanie innego Państwa Członkowskiego, włączając żądanie wykonania nakazu konfiskaty zagranicznej. Jednakże Państwa Członkowskie mogą wykluczyć konfiskatę własności, której wartość odpowiada zyskom pochodzącym z drobnej przestępczości. Wyrazy „mienie”, „zyski” i „konfiskata” mają to samo znaczenie, jak w art. 1 Konwencji z 1990 r.

3. Każde Państwo Członkowskie zapewnia w swoim ustawodawstwie i procedurach wydanie zgody na identyfikację i wykrywanie podejrzanych zysków pochodzących z przestępstwa, na wniosek innego Państwa Członkowskiego, w przypadku gdy istnieją uzasadnione podstawy do podejrzeń o popełnienie przestępstwa karnego. Takie ustawodawstwo i procedury umożliwią pomoc,

jaka ma być udzielona w możliwie najwcześniejszym stadium ścigania, i w tym celu Państwa Członkowskie będą starały się, że względu na drugie Państwo Członkowskie, ograniczyć swe podstawy fakultatywnego wykorzystania odmowy, zgodnie z art. 18 ust. 2 i 3 Konwencji z 1990 r.

Artykuł 2

1. W ramach funkcjonowania Europejskiej Sieci Sądowej każde Państwo Członkowskie przygotowuje łatwy w użyciu przewodnik zawierający informacje o tym, gdzie otrzymać poradę i jaką pomoc można uzyskać przy identyfikacji, wykrywaniu, zamrażaniu lub zajmowaniu i konfiskacie narzędzi oraz zysków pochodzących z przestępstwa. Przewodnik będzie również zawierał wszelkie ważne ograniczenia dotyczące takiej pomocy oraz informacje, które powinny dostarczyć państwa występujące z wnioskiem.

2. Do Sekretariatu Generalnego Rady Unii Europejskiej przesyła się przewodniki określone w ust. 1, które przetłumaczy on na języki urzędowe instytucji Wspólnoty Europejskiej. Sekretariat Generalny rozprowadzi przewodniki do Państw Członkowskich, Europejskiej Sieci Sądowej i Europolu.

3. Każde Państwo Członkowskie zapewnia bieżącą aktualizację przewodnika określonego w ust. 1 oraz przesłanie wszelkich jego zmian do Sekretariatu Generalnego Rady w celu przetłumaczenia i dystrybucji zgodnie z ust. 2.

Artykuł 3

Państwa Członkowskie przyznają takie samo traktowanie wnioskowi innych Państw Członkowskich, które odnoszą się do identyfikacji, wykrywania, zamrażania lub zajmowania i konfiskaty aktywów, jakie przysługuje takim środkom w postępowaniu krajowym.

Artykuł 4

1. Państwa Członkowskie zachęcają śledczych, sędziów śledczych i prokuratorów z Państw Członkowskich do bezpośredniego kontaktu w celu właściwego wykorzystania istniejących porozumień o współpracy, dla zagwarantowania, że wnioski o pomoc, na formalnej drodze, nie będą składane niepotrzebnie. Kiedy wymagany jest wniosek formalny, państwo wnioskujące zapewnia jego należyte przygotowanie i to, aby spełniał on wszystkie wymogi państwa, do którego wniosek jest skierowany.

2. W przypadku gdy nie jest możliwa realizacja wniosku o pomoc w sposób oczekiwany przez państwo wnioskujące, państwo, do którego wniosek jest skierowany, stara się spełnić żądanie innym sposobem, po odpowiednich konsultacjach z państwem wnioskującym, respektując w pełni ustawodawstwo krajowe, jak i zobowiązania międzynarodowe.

3. Państwa Członkowskie składają wniosek o pomoc z chwilą, gdy określony jest dokładny rodzaj pomocy, a w przypadku gdy we wniosku zaznaczono „pilne” lub podano nieprzekraczalny termin, wyjaśniają przyczyny nagłości lub nieprzekraczalnego terminu.

Artykuł 5

1. Państwa Członkowskie, w przypadku gdy nie jest to sprzeczne z ich prawem, podejmują wszelkie niezbędne czynności do zminimalizowania ryzyka rozproszenia aktywów. Czynności te obejmują takie środki, które mogą być konieczne do zapewnienia, że aktywa, będące przedmiotem żądania innego Państwa Członkowskiego, mogą być sprawnie zamrożone lub zajęte, tak że późniejsze żądanie konfiskaty nie będzie daremne.

2. W przypadku gdy w trakcie wykonywania żądanej pomocy prawnej w jednej dziedzinie Państwa Członkowskiego pojawi się potrzeba przeprowadzania dalszych dochodzeń w innej dziedzinie Państwa Członkowskiego, Państwo Członkowskie podejmuje, w przypadku gdy nie jest to sprzeczne z jego prawem, wszelkie możliwe czynności dla udzielenia niezbędnej pomocy, bez potrzeby sporządzania dalszego wniosku o pomoc.

3. W przypadku gdy realizacja żądania ujawnia potrzebę prowadzenia dalszych dochodzeń w odpowiedniej kwestii, a państwo wnioskujące wystosuje dodatkowe pismo z wnioskiem o pomoc, państwo, do którego wniosek jest skierowany, podejmuje, w przypadku gdy nie jest to sprzeczne z jego prawem, wszelkie możliwe kolejne czynności do wykonania takiego dodatkowego żądania.

Artykuł 6

1. Państwa Członkowskie zapewniają gotowe uzgodnienia w celu zaznajomienia swoich organów sądowych z najlepszą praktyką we współpracy międzynarodowej przy identyfikowaniu, wykrywaniu, zamrażaniu lub zajmowaniu i konfiskacie narzędzi oraz zysków pochodzących z przestępstwa.

2. Państwa Członkowskie zapewniają zorganizowanie wszystkim śledczym, sędziom śledczym, prokuratorom i innym funkcjonariuszom zajmującym się współpracą międzynarodową w kwestii identyfikacji, wykrywania, zamrażania lub zajmowania i konfiskaty właściwych szkoleń w oparciu o najlepsze praktyki.

3. Prezydencja i zainteresowane Państwa Członkowskie, we współpracy, gdzie to stosowne, z Europejską Siecią Sądową i Europolem, organizują seminaria dla urzędników z Państw Członkowskich i innych praktyków, aby wspierać i rozwijać najlepsze praktyki oraz w celu wspierania spójności procedur.

Artykuł 7

Rada, przed końcem 2000 r., dokona oceny niniejszego wspólnego działania w świetle wyników wspólnego działania z dnia 5 grudnia 1997 r. ustanawiającego tryb oceny stosowania i wykonania na szczeblu krajowym zobowiązań międzynarodowych do zwalczania przestępczości zorganizowanej.

Artykuł 8

1. Z zastrzeżeniem ust. 2, Państwa Członkowskie podejmują wszelkie właściwe czynności w celu wykonania niniejszego wspólnego działania z chwilą jego wejścia w życie i zapewniają, aby jego treść została podana do wiadomości swoich odpowiednich władz krajowych i lokalnych.

2. Państwa Członkowskie w ciągu trzech lat od wejścia w życie niniejszego wspólnego działania przedkładają odpowiednie propozycje dotyczące wykonania art. 1 do rozważenia przez właściwe władze w celu ich przyjęcia.

Artykuł 9

Niniejsze wspólne działanie zostaje opublikowane w Dzienniku Urzędowym i wchodzi w życie z dniem jego opublikowania.

Sporządzono w Brukseli, dnia 3 grudnia 1998 r.

W imieniu Rady

K. SCHLÖGL

Przewodniczący